

LÖFFLER ZSUZSANNA

.....
AZ ELVARÁZSOLT
TESTVÉREK

ÉS AZ UTOLSÓ BOSZORKÁNY

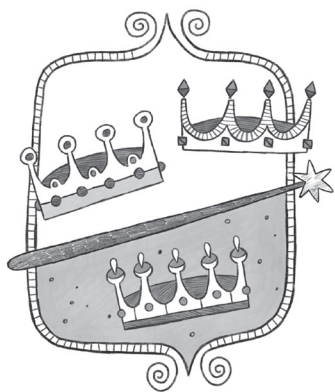
A kötet megjelenését
a Nemzeti Kulturális Alap támogatta.

LÖFFLER ZSUZSANNA

.....

AZ ELVARÁZSOLT TESTVÉREK

ÉS AZ UTOLSÓ BOSZORKÁNY

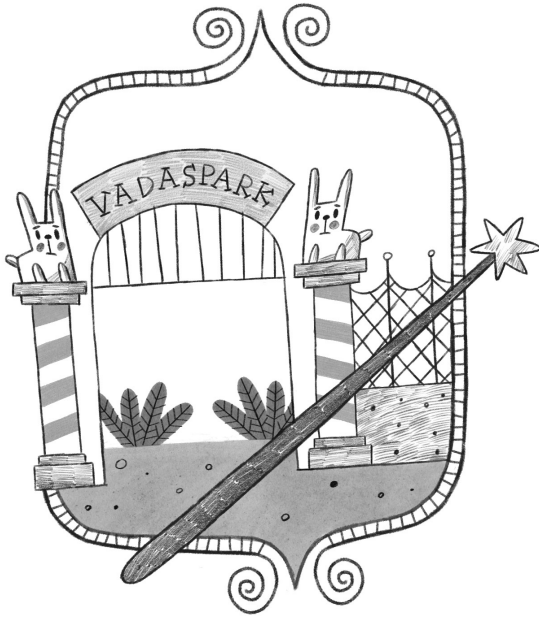

RÁTKAI KORNÉL
RAJZAIVAL

manó könyvek

ELSŐ FEJEZET

Szólıtsatok Bonifácnak!

Azon a napsütéses, nyári napon, amikor három gyereket egyszer csak belevarázsoltak egy mesébe, sokáig nem történt semmi szokatlan. A délutáni melegben a gyerekek nyugodtan üldögéltek a szegedi vadaspark egyik padján, nem is sejtve, hogy életük legnagyobb kalandja vár rájuk. Testvérek voltak, két fiú és egy kislány. Türelmesen váraoztak, ám a kislány szemmel láthatóan valamin törte a fejét.

– Szerintetek milyen lenne, ha a macskáink akkorák lennének, mint ezek a gepárdok? – bökte ki végül, miközben a lustán ásítózó ragadozókat figyelte. Elképzelte, ahogy egy gepárd méretű cirmos fekszik a kanapéjukon, hosszan elnyúlva. Felnevetett, mert ezt borzasztóan viccesnek találta. De nemcsak neki tetszett az ötlet. A kérdés hallatán a középső testvér szeme is felcsillant, és a hűgához fordult:

– Édua, képzeld csak el, ha elég nagyok lennének, akkor mi alhatnánk a macskák hátán, nem pedig ők a mi ölünkben! Talán még lovagolhatnánk is rajtuk!

– Nem lovagolnánk, Mátyás, hanem macskagolnánk! – pattant fel Édua, és galoppozni kezdett a pad körül. Mátyás is felugrott, húga után eredt, és a két gyerek most már hangosan kacagott.

„Remek, oda a nyugalom!” – gondolta Dénes, aki a legidősebb volt közülük. Testvérei már megint nem bírnak magukkal, pedig csak pár percig kellett volna nyugton maradniuk, míg édesanyjuk visszajön az

uzsonnával. Dénes nem tudta, mit tegyen. Ha most nem tesz rendet, mindenki őket fogja nézni, ugyanakkor a játékba is szívesen beszállt volna.

Nem tudott dönteni, ám egy csapásra magától megoldódott minden, mikor egy ősz hajú férfi állt meg a padjuk mellett.

– Sziasztok! – szólította meg a gyerekeket. – Kaphatnék én is egy kis helyet?

Mátyás és Édua gyorsan leült, majd Mátyás szótlannul bólintott. A gyerekek arrébb húzódtak, igaz, Dénes nagyon kelletlenül, mert nem kedvelte az idegeket.

– Köszönöm! – mondta a férfi, majd táskáját maga mellé helyezve letelepedett a pad végére.

– Szívesen! – válaszolta mosolyogva Édua.

Az idegen már a gepárdokat nézte, szemmel láthatóan nem törődött tovább a testvérekkel. Talán, ha Mátyás nyugton maradt volna, nem is lett volna semmi az egész kalandból. Uzsonna után elindultak volna haza, és ezzel vége is lett volna a történetnek. De Mátyás – szokás szerint – nem bírta mocorgás nélkül, és ahogy sajtkukac módjára ficergett a padon, véletlenül lelökte a mellette lévő táskát a földre.

A táska nagy csattanással kinyílt, tartalma szétszóródott a földön. Mátyás ijedten nézett fel, Dénes pedig már ugrott is, hogy helyrehozza a dolgot.

– Nincs semmi baj, hagyjátok csak, majd én visz-

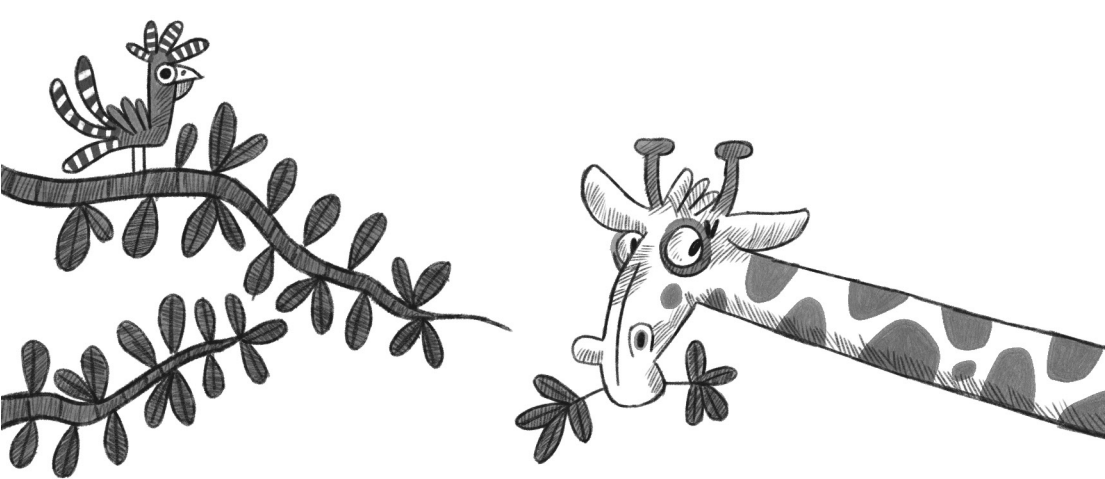
szateszek mindent! – pattant fel az idegen meglepően gyorsan, de Dénes mindenképpen segíteni akart neki. Testvérei sem akartak kimaradni semmiből, így pillanatokon belül mind a táska körül szorgoskodtak. Ám alig fogtak hozzá a pakoláshoz, meghökkenve néztek össze, mert a sok papír és könyv közül egy furcsa tárgy bukkant elő.

Lábuk előtt egy fényes, fekete pálca hevert, végét egy csillag díszítette. Az aranyszínű csillag nem volt nagy – akkora lehetett, mint egy dió –, de ahogy ráesett a fény, azonnal villogni kezdett, csak úgy szikrázott! Nagyon különlegesnek látszott, a testvérek tágra nyílt szemmel bámulták. Csak nem egy valódi varázspálca?

Édua az idegenhez fordult, és bátran megkérdezte tőle:

– Ez egy igazi varázspálca, ugye? Te varázsló vagy?

A testvérek csak most nézték meg jobban a férfit. Haja és szakálla ősz volt, szemüveget hordott, az arca barátságosnak tűnt. Külsőre egészen olyan volt, amilyenek egy varázslót elképzelsz az ember, de süveg vagy köpeny – amelyekről egy mágus bármikor felismerhető – nem volt rajta. Teljesen hétköznapi öltözéket, világoskék inget és drapp színű nadrágot viselt. Kinézete tehát nem győzte meg a gyerekeket, ám a pálca mindenképpen figyelemreméltó volt. Dénes mégis összevonta szemöldökét, és rászólt Éduára:

– Édua, varázslók csak a mesében vannak!

A kislány megmakacsolta magát:

– De neki pálcája van, biztosan varázsló!

Mátyás nem szólt semmit, ő már a pálcát vizsgálta. Felkapta a földről, és lengetni kezdte. Nagyon könnyű volt. Ahogy felemelte, a csillag felragyogott rajta, és aranyló por kavargott körülötte.

– Ez nem olyan, mint a bűvészeké – állapította meg. – Azokon nincs csillag, és ez magától világít! Te tényleg varázsló vagy! – Kikerekedett szemmel nézett az idegenre.

A férfi a pálcáért nyúlt.

– Ez nem játék, óvatosan kell vele bánni! – mondta, és kivette Mátyás kezéből.

A gyerekek csalódottan néztek össze. A varázslónak látszó férfi kinyitotta a táskáját, hogy eltegye a pálcát, de közben meggondolta magát.

– Most már úgymint mindegy – legyintett –, hiszen mindhárman láttátok! Gyertek ide, kézbe vehetitek, ha szeretnétek!

– Komolyan igazi? – kérdezte Mátyás izgatottan.

A férfi egy ideig szótlanul nézett a gyerekekre, majd sóhajtott egyet, és beleegyezően bólintott:

– Igazi.

– Én nem hiszem – mondta bölcsen Dénes. – Ha igazi lenne, nem mondanád meg!

– Ez valóban így van, vagyis majdnem így van.

Szóval igazad is van, meg nem is. A varázspálcát óvnom kell a kíváncsi emberektől, ez igaz. Ha nem így tennék, mindenki megtudná, hogy varázsló vagyok. De a szabály, az szabály! Ha egyszer valaki meglátta, és kitalálta, hogy mi is az valójában, akkor nem titkolhatom tovább az igazságot!

– Ez a varázslószabály? – kíváncsiskodott tovább Mátyás.

– Ez – hangzott a felelet.

– Tudtam, hogy varázsló vagy! – nevetett fel Édua, aki nagyon megörült a dolognak. Hozzá foghatót senki sem látott még barátai közül. Láttak már bűvészt a farsangon, de varázslót még soha. – És mi a neved? – kérdezte.

– Szólítsatok Bonifácnak!

Szóval Bonifác! Ez bizony nem éppen mindennapi név. A gyerekek elismerően hümmögtek. Összedugták a fejüket, és tanácskozni kezdtek. Nem tudták eldönteni, hihetnek-e Bonifácnak és hogy léteznek-e egyáltalán varázslók. És ha Bonifác tényleg az, mit csinál itt a vadsparkban?

– Biztos a varázslókat nézi meg – kuncogott Mátyás.

A többiek lehurrogták, de azért ők is elnevelték magukat. A jókedv pedig ragadós, így Bonifác is nevetni kezdett. Olyan jókedvűen kacagtak, hogy mindenki megbámulta őket. A testvérek egyszerre úgy

éreztek, hogy megbízhatnak új ismerősükben, így hát bemutatkoztak neki.

– Ő itt a húgom, Édua. Ő meg a bátyám, Dénes – hadarta a középső testvér egy szuszra, és a többiekre mutatott. – Engem pedig Mátyásnak hívnak.

– Ha tényleg igazi varázsló vagy, akkor varázsolj nekünk valamit! – szólalt meg most Dénes, aki még mindig kételkedett egy kicsit. – Bizonyítsd be!

– Ez nem ilyen egyszerű, gyerekek! Nem szoktam csak úgy varázsolgatni, mert a varázserőt nem szabad csip-csup dolgokra pazarolni – mondta Bonifác.

– Akkor nem varázsolhatsz magadnak egy tükörtojást, ha nagyon éhes vagy? – tudakolta Mátyás.

– Nem. De ha egy kóbor, éhes állatot látok, annak varázsolhatok ennivalót. Vagy, ha például nincs kedvem buszozni, magamat nem varázsolhatom haza, de segíthetek varázslattal hazajutni egy eltévedt gyerekeknek.

– Ezek szerint varázslattal csak másokon szabad segítened – állapította meg Dénes.

– Nagyjából. Vannak persze kivételes esetek, például, ha veszélyben vagyok... de ezekről most ne beszéljünk.

– Tehát nekünk sem fogsz varázsolni... – kenődött el Mátyás.

– Veletek kivételt kell tennem, hiszen tudtok a pálcáról. Tulajdonképpen ez vészhelyzet – tanakodott

hangosan Bonifác –, hiszen ha nem bizonyítom be, hogy igazi varázsló vagyok, akkor mindenkinek azt mondjátok majd, hogy be akartalak csapni titeket. Hogy csak azt hazudtam, hogy az vagyok. Ebből egy csomó galiba kerekedhetne. Az is lehet, hogy a végén kiderülne, hogy tényleg varázsló vagyok, abból meg semmi jó sem sülné ki. Viszont kérek valamit tőletek cserébe!

– Szerintem egy igazi varázsló nem kér a varázslásért semmit – komorodott el újra Dénes, aki majdnem megbarátkozott a gondolattal, hogy valódi varázslatban lesz része.

– Azt hiszed, hogy valamiféle fizetésre gondolok? Szép kis ötlet, mondhatom! Hogy feltételezhetsz ilyet rólam? – vont össze a szemöldökét Bonifác. – Komolyan mondom, mindjárt tengerimalaccá változtatlak!

A gyerekek egy pillanatra megijedtek, hogy Dénest el fogják varázsolni, aztán észrevették, hogy Bonifác már mosolyog. Ezek szerint nem gondolja komolyan. És még az sem volt biztos, hogy egyáltalán képes ilyesmire.

Mátyás azért majdnem megszólalt, hogy Bonifác egy kis időre mégis átváltoztathatná Dénest, mert ő mindig szeretett volna egy tengerimalacot, és persze az is vicces lenne, ahogy egy tengerimalac iskolába megy, hátán egy apró hátzissákkal. Végül meggondolta magát, mert ha most tényleg igazi varázslás

következik, akkor jobb, ha Dénes inkább egy igazi, tizenkét éves testvér, nem pedig egy tizenkét éves tengerimalac.

– Egy valódi varázsló sosem kér fizetséget a varázslásért – folytatta Bonifác. – De van néhány feltétele a dolognak – mondta, és közelebb hajolt a gyerekekhez. – Először is, meg kell ígérnetek, hogy soha, senkinek sem mondjátok el, hogy én varázsló vagyok!

A kicsik szaporán bólogattak, Dénes is bólintott lassan egyet-kettőt.

– A másik dolog talán még ennél is fontosabb! – emelte fel ujját figyelmeztetően Bonifác. – Ahogy elkezdek varázsolni, a varázslat idejére átkerültök a mesék világába.

– De miért? – kotyogott közbe Mátyás.

– Mert a varázslat nem része ennek a világnak, amiben most vagyunk – válaszolta Bonifác.

– De miért? – kíváncsiskodott tovább a kisebbik fiú.

– Mert az emberek képtelenek lennének megfelelően használni! – sóhajtott nagyot a varázsló. – Főleg a felnőttek. Csak magukra gondolnának. Pénzt varázsolnának, meg egy csomó haszontalan dolgot. És persze hatalmat akarnának mások felett. Óriási káosz lenne a vége!

A gyerekek szomorúan ingatták a fejüket. A felnőttekkel mindig csak a baj van!

– Tehát, ahogy mondtam, a varázslat idejére átke-
rültök a mesék világába – kezdte újra a varázsló –,
ezért nagyon fontos, hogy hinnenetek kell a mesékben!
Ha nem hisztek bennük, a varázslat sem fog sike-
rülni.

– Ha így akarsz lerázni minket, akkor nincs sze-
rencséd! – vágta rá Mátyás. – Simán elhiszem, hogy
vannak manók és sárkányok, varázspálcák meg
minden ilyesmi!

– Én is, én is! – kiabálta boldogan Édua. – Én min-
dig tudtam, hogy vannak királylányok!

Dénes eleinte hallgatott, mert ismét elbizonytala-
nodott. Hiszen hogy hihetne egy felsős a mesékben?
És Bonifác, még hogy varázsló! Hogy hihetnek neki
ilyen gyorsan a testvérei? Egyáltalán nem volt biztos
magában, de a kicsik olyan boldognak tűntek, és per-
sze szíve mélyén Dénes is szeretett volna bízni Boni-
fácban.

– Menni fog – jelentette ki végül ő is.

– Rendben, akkor már csak egy dolog van hátra. El
kell döntenetek, hogy pontosan mit varázsoljak nek-
tek!

– Egy igazi mesét! – vágta rá azonnal Édua, mert
nagyon izgatott volt amiatt, hogy a mesék világába
kerülhet.

– Igazi dinókat! – kiabálta Mátyás.

– Azok felfalnának minket – intette le Dénes, aki

úgy döntött, hogy beszáll a mókába. – Legyen inkább sárkány! Egy barátságos sárkány, persze. Semmi kedvem megküzdeni egy tűzokádóval...

– Legyen egy sárkányos mese! Olyan igazi, amiben mi is benne vagyunk! – szölte bele újra Édua.

– Igen, ez jó lesz! – mondta elgondolkodva Dénes. – Egy saját mese, amiben barátságos sárkányok vannak.

– Én lovag akarok lenni! Nem, inkább kalóz! Mégse, inkább szuperhős! – kiabált összevissza Mátyás. – Nem, inkább én is varázsló akarok lenni!

– Inkább orknak lennél jó... – froclizta Dénes. – A varázsló meg én leszek.

Mátyás jogos felháborodásában majdnem nekiestett Dénesnek, de Bonifác közbeszólt:

– A varázsló én vagyok – szögezte le. – Ha azt hiszitek, hogy az első pillanatban pálcát adok a kezeitekbe, hogy aztán meggondolatlanul varázsoljatok bármit, ami eszetekbe jut, akkor tévedtek. A pálca használatához gyakorlat is kell! Mátyás pedig nem lesz ork, ez még viccnek is rossz! – nézett szemrehányóan Dénesre. – Az orkok ostobák, csúfak, és mindig a gonosz lényeket szolgálják. Mátyás semmiképpen sem hasonlít egy orkra!

Mátyás egy ideig önelégült arccal bámult Dénesre, aztán persze méltatlankodni kezdett:

– Szóval nem lehetek semmi érdekes!

– Ami azt illeti, nekem lenne egy ötletem – nézett a fiúra Bonifác. – A mesék világában mindig szükség van valakire, aki igazságot tesz. Valakire, aki segít a mesebeli lényeken, ha bajba kerülnek. Szerintem lehetnétek a mesevilág lakóinak segítői, a gonosz lények ellenségei. Lehetnétek az uralkodók!

– Hercegek, hm, ez nem is rossz! – gondolkozott hangosan Dénes.

– A mesék hercegei, ez azért elég menő – vigyorgott most már Mátyás is.

– És hercegnője! – tette hozzá Édua. – És én vinni akarom a cicámat is – jelentette ki, majd rózsaszín hátizsákjából előhúzott egy fehér orrú, fekete játék-cicát, és a varázsló orra alá nyomta. – És Kormos is tudjon beszélni!

– Beszélő plüssmacska! Ez viszont egyáltalán nem menő! – pufogott Mátyás.

– Hagyd békén! Ez az ő meséje is lesz – védte meg hűgukat Dénes. – Jöhet a macskád is! – nézett Éduára. – Akkor legyen egy saját mese, amiben a saját birodalmunkban élünk, és vannak benne jópofa sárkányok. Kormos pedig jöjjön velünk, mint egy beszélő, élő macska! – foglalta végül össze.

– Rendben, ez elég jó kívánság! – helyeselt Bonifác, miközben felemelte a pálcáját. – Készüljetek fel, mert amint kimondom a varázsigét, máris ott teremtek!

Már majdnem belefogott a varázslásba, de meggondolta magát:

– Jobb, ha egy-két dolgot előre tudtok. A hely, ahova érkezni fogtok, a mesevilág sárkányok lakta része, a neve Sárkányperem. A szállásotok Tűzkő várában lesz.

A gyerekek biccentettek, hogy értik, de Bonifác még nem fejezte be.

– Sajnos, a mesevilág nem minden lakója örül majd az érkezéseteknek, tehát nagyon vigyázzatok, hogy merre mentek és kikkel barátkoztok! De a sárkányoktól nem kell tartanotok, velük nem lesz baj. És Tűzkő is teljesen biztonságos! Jól van, akkor mehet?

– Egy pillanat! – állította meg a varázslót Dénes.
– És hogy kerülünk vissza?

– Jó, hogy kérded, ezt majdnem elfelejtettem! Nagyon egyszerűen. Csak ki kell mondanotok a befejező varázsigét, azt, hogy itt a vége, fuss el véle!

– Ennyi?

– Ennyi. Egyszerre kimondjátok, és máris újra itt lesztek, a padon! Akkor most már tényleg mehet?

– Mehet! – kiáltották egyszerre, és Bonifác már mondta is:

*Varázspálca fénye lobban,
kezdődjön a mese nyomban!*

Ahogy kimondta, a pálca végén felragyogott a csillag, Bonifác pedig feléjük intett vele. Azon nyomban nagy fényesség támadt, kavarni kezdett körülöttük a világ, körbeforogtak a ketrecek, a fák, az emberek, és a gyerekek érezték, ahogy a varázslat repíti őket a saját meséjük felé.

Tartalom

ELSŐ FEJEZET	
Szólítsatok Bonifácnak!	5
MÁSODIK FEJEZET	
Hol vannak a sárkányok?	21
HARMADIK FEJEZET	
A próbának három része van	29
NEGYEDIK FEJEZET	
Sose ébreszd fel az alvó sárkányt!	43
ÖTÖDIK FEJEZET	
Mi az, hogy fityfiritty?	53
HATODIK FEJEZET	
Így megijedni, micsoda égés!	65
HETEDIK FEJEZET	
Kérek egy gyümölcstortát!	79
NYOLCADIK FEJEZET	
Úgy látszik, minden sárkány flúgos	87
KILENCEDIK FEJEZET	
Beléndek, te átkozott!	99
TIZEDIK FEJEZET	
Egy macska rendel!	109
TIZENEGYEDIK FEJEZET	
Köszönjük, Bonifác!	121

Szöveg © Löffler Zsuzsanna
Illusztráció © Rátkai Kornél

Kiadta a Manó Könyvek Kiadó Kft., az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
2020

1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
www.manokonyvek.hu

Felelős kiadó: Kolosi Beáta ügyvezető igazgató
Minden jog fenntartva.

Felelős szerkesztő: Boczán Bea
Műszaki vezető: Rácz Julianna
Nyomdai előkészítés: Hanák Katalin

ISBN 978-963-403-682-1

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben,
a nyomda alapításának 138. esztendejében, 2020-ban.
A Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja.
Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató